

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουσίου τοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιεχόμενον σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχεῖν εἰς τὴν χάραν ἑμῶν ὑπηκόων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῆς . . . Δρ. 16.— Ἐξωτερικῆς . . . Δρ. 20.— Ἐξέμνητος . . . » 6,50 Ἐξέμνητος . . . » 10,50 Τριμηνιαί . . . » 6,50 ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐξέμνητος, δολλάρια 4		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ (ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879) ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΡΙΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1921	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπισης λεπ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδος Ἐλευθερίου ὁδ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 28
---	--	--	--

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Τρεῖς ἡμέρες πρωτότερα, δηλαδὴ στίς 8 τοῦ Μεσοτίου (26 Ἰουνίου 1794), ὁ στρατηγὸς Ζουρδαὶν ἐνίκησε καὶ πέρα τοὺς Αὐστριακοὺς.

Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Ζουρδαὶν ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Σάμπρου καὶ Μάιζα, ὅπου βρισκόνταν ὅλοσενά κι' ὁ Βερναρδιὲ μὲ τὸν Γιάννη Καρδιναῖο!

Ἀμέσως ἀρπάξε τὴν ἐφημερίδα ἡ Λιζούλα, γὰρ νὰ διαβάσῃ κι' αὐτὴ τὴν εἰδήση. Ὅλοι ἦσαν συγκινημένοι. Κι' ὁ χοντρο-μπακάλης ἀκόμα δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ψιθυρίσῃ:

— Φτάνει νὰ μὴν τοὺς βρῆκε κανένα κακό!

— Ἀχ, μὴ τὸ λέτε! ἀναστρένωξε ἡ Κατερίνα, ἐνῶ ἡ Λιζούλα διάβαζε κι' ἔκλαιγε...

Σὲ λίγο, μὲ τὴ θλιμμένη τῆς φωνή, ἡ Κατερίνα εἶπε:

— Ἄλλη φορά, ὅταν ἤμουν καντινιέρα καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσα μὲ τὰ μάξι μου, ἀμέσως τὰ μάθαινα ὅλα. Τώρα πρέπει νὰ περιμένω τίς ἐφημερίδες, ποὺ δὲν λένε τίποτα. Ἀχ, ἄς ἤξερα τί γίνονται!

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε τὰ σημερινὰ Τελεγράματα, οὔτε οἱ ἠλεκτρικοὶ Τηλεγράφοι (*), οὔτε τίποτα. Μὲ κάποια σχετικὴ ταχύτητα ἔφθαναν οἱ ἐπίσημοι ἐκθέσεις τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ποὺ τίς ἐστελναν ἀπὸ τὰ στρατηγεῖα μὲ ἀγγελιαφόρους. Τὰ ἰδιω-

τικὰ ὅμως γράμματα ἀρροῦσαν πᾶρα πολὺ. Ἔτσι ἡ Κατερίνα δὲν θὰ μάθαινε γιὰ τὸ Γιαννάκη τῆς καὶ τὸν Βερναρδιὲ παρ' ἀφοῦ περνοῦσαν ἴσως πολλὰς ἐβδομάδες. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλοι ἐπλάγιασαν λυπημένοι, ἀνήσυχοι.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ, καθὼς ἀνοίγε τὰ παραθυροφύλλα τοῦ μαγαζιοῦ του, ὁ κύρ-Σανσονὼ εἶδε μὲ μεγάλη του ἐκπληξή ἕνα ἵππεα, — ἕνα δραγόνο, — νὰ σταματᾷ τὸλόγῳ του μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Ἐδῶ κάθεται ἡ κόρη τοῦ ἀρχιτυμπανιστοῦ Μπέλ-Ρύζ;

— Μάλιστα, πολίτα, δραγόνο, ἐδῶ.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς δώσης αὐτό.

Κι' ὁ δραγόνος ἔδωσε στὸν μπακάλη ἕνα φάκελλο κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Ὁ φάκελλος εἶχε τὴ σφραγίδα τοῦ Καρνῶ.

— Ἦ εἶναι πάλι αὐτό; ψιθύριζε ὁ κύρ Σανσονὼ, στριφομυρῶντας στὰ χοντρά του χέρια τὸ γράμμα.

Φοβισμένος, φώναξε τὴν Κατερίνα καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ἡ καντινιέρα τὸ ἀνοίξε καὶ φώναξε μὲ χαρὰ:

— Γράμμ' ἀπὸ τὸ στρατόπεδο!

Ἀλήθεια.

Ὁ ἀρχιστράτηγος εἶχε στείλει ταχυδρομὸ μὲ διάφορα γράμματα κι' ἐγγράφα πρὸς τὸν Καρνῶ. Ὁ Βερναρδιὲ ἐπαυφελήθηκε γιὰ νὰ παρεμβῆσθαι στὸ ἐπίσημο αὐτὸ ταχυδρομεῖο κι' ἕνα γράμμα ἰδιωτικὸ. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Καρνῶ τὸ διαβίβαζε τώρα στὴν Κατερίνα.

Σὲ λίγο, στὸ παραμάγαλο, τὸ ἀκούγαν ὅλοι. Ἐγγράφε ὁ Γιάννης Καρδιναῖο κι' ἰδοὺ τί ἔλεγε:

« Ἀγαπητὴ μου μαίμα-Κατερίνα,

« Καλή μου Λιζούλα,

« Σὺς γράφω ἀπὸ τὸ χωριὸ Λαμπούζαρ, κοντὰ στὸν ποταμὸ Σάμπρο, μέσα σὲ τοίχους, γκρομισμένους ἀπὸ κανονίεσ καὶ μαυρισμένους ἀπὸ τὴ φωτιά. Γιατὶ ὅλημέρα πολεμοῦσαμε σὰ λυσσασμένοι. Νικήσαμε ὁμῶς! Ζήτω τὸ Ἔθνος!

« Γράφω ἄπάνω 'ς ἕνα βαρέλι, μὲ τὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ. Καὶ τὸ βαρέλι αὐτὸ βρίσκεται μέσα 'ς ἕνα μισογκρομισμένον σταυλο, ποὺ ὁ στρατηγὸς μου τὸν ἔχει κάνει στρατηγεῖο.

« Αὐτὴ τὴν ὥρα δίνει διαταγὰς. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σὰς γράψῃ ὁ ἴδιος καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς γράψω ἐγὼ. Σὺς βεβαίω, μαίμα-Κατερίνα, πὺς αὐτὸ μοῦ κάνει πολὺ μεγάλῃ εὐχαρίστηση.

« Καὶ πρῶτα-πρῶτα μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, γιατί ὁ στρατηγὸς Βερναρδιὲ κι' ἐγὼ εἴμαστε καλά. Δὲν ἔχομε οὔτε τααγγροινιά. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν φταίτε, μὰ τὴν

« Ἦ ἦρα τὸ μουσκέτο μου καὶ πυροβόλησα. » (Σελ. 170, στ. α'.)

(*) Ἐνὰ εἶδος τηλεγράφου ὑπῆρχε καὶ τότε. Ἦταν ὀπτικὸς καὶ τὸν εἶχε ἐπινοήσῃ ὁ Κλαύδιος Σάππ (Chappe) ποὺ τὸ ἔργαμά του εἶναι σήμερὰ στημένο στὸ βουλεβάρτο τοῦ Σαιν-Ζερμαίν. Τὸ πρῶτο τηλεγράφημα ποὺ ἔφθασε ἀπὸ Παρίσι, στίς 30 Ἀπριλοῦ 1794, ἦταν αὐτό: « Τὸ Κονὸ ἀνακηρύχθηκε ἀπὸ τὴ Δημοκρατία. Ἡ παράδοσις θὰ γίνῃ σήμερὰ τὸ πρωὶ στίς 5 π. μ. » — Σ. τ. Σ.

αλήθεια, οι Αυστριακοί, που έκαμαν 8, τι μπόρεσαν για να μ'α σκοτώσουν...

«Εκάναμε ένα πολύ ωραίο ταξίδι.

«Φτάσαμε στο άρχηγείο του στρατηγού Ζουρντάν στις 28 του μηνός, το ίδιο βράδυ μιά άτυχης μάχης, που ανάγκασε τον στρατό μας να ξαναπεράσει τον ποταμό Σάμπρο.

«Αμέσως έδωσαν στο στρατηγό μου τη διαίτηση του ελαφρού ιππικού από τη στρατιά του Μαρσώ.

«Α, τί καλός αυτός ο στρατηγός Μαρσώ, νέος, ώριμος, γενναίος! Στη στιγμή τον άγάπησα! Μου έδωσε κι' αυτός το μικρότερο άλογο που μπόρεσε να βρή. Είναι λιγάκι μεγαλύτερο από τον Μίριφλόρ, έξυπνο όμως, ζωηρό και συγχρόνως ήμερο. Μιά σταχυιά φοραδίτσα που τη λένε «Αίγχερέτσα». Ώμορρο όνομα, αλήθεια, Λιζούλα;

«Μείναμε πολλές ήμέρες για να έτοιμασθούμε. Στο διάστημα αυτό, μου έδωθη η ευκαιρία να ξαναϊδώ και τον στρατηγό Κλεμπέ, που γύρισε από την Βαυδέα, χωρίς να φέρη όμως—τί κριμα!—και το Έννατο...

«Μ' έφλησε, —φαντάσου, μαμμά Κατερίνα! Και μου είπε πως είμαι ένας ώριμος ούσαράκος!

«Επίτέλους άρχισαμε τη δράση και στις 25 Ιουνίου, δηλαδή χθες, έβουβαρδίασα το Σαρλρουά.

«Α, πόσο θυμήθηκα τη Μαγεντία!..

«Οι Αυστριακοί παρέδωσαν την πόλη και σήμερα τους προσάλαμε 'ς όλη τη γραμμή.

«Ήταν μιά μεγάλη μάχη και, μιά την αλήθεια, είδαμε κι' έπάθαμε για να νικήσουμε.

«Στην άρχή μάλιστα κοντέψαμε να νικηθούμε. Κρατούσαμε και τις δυο όχθες του Σάμπρου, όταν μ'α ρίχθηκε όλο το στράτευμα του Κβοσθάνοφτς. (Τί άστείο όνομα, έ!) Άδύνατο πιά να σταθούμε. Κι' άρχισαμε την υποχώρηση.

«Αέφαρα φθάνει ο Μαρσώ και φωνάζει:

«—Από δω, Βερναρδιέ, από δω!»

«Τον ακολουθήσαμε με καλπισμό και φθάσαμε έτσι ως το Λαμπούζαρ, (το χωριό που σ'ας γράφω.)

«Α, τί μάχη!.. Είχαν πεζέψει όλοι και κυροβολούσαν από τα παράθυρα, από τις πόρτες, από τους κήπους. Πήρα το μουσικό μου και πυροβόλησα κι' έγω κατά των Αυστριακών που μ'α περικύκλωσαν κι' ήθελαν να μ'α πάρουν το Λαμπούζαρ. Μά να! Τους διώξαμε με τη λόγχη και το τουφεκίδι ξανάρχισε.

«Από τις πολλές τουφεκίες, πήραν φωτιά ταίχαρα και η πυρκαϊά άπλώθηκε στα σπίτια. Ήταν φοβερό! Κι' όμως μείναμε κελ και πολεμούσαμε ακόμα άποφασισμένοι. Εύτυχως έφασε στο τέλος κι' ο Ζουρντάν. Κι' νικήσαμε!

«Άκουσα τον Μαρσώ, να λήη στο στρατηγό μας:

«—Τώρα πιά δεν έχουμε παρά να μπορούμε. Το Βέλγιο είναι δικό μας!»

«Αυτή ήταν η σημερινή μάχη. Ήθελα να σ'α γράψω κι' άλλα πολλά, παραδείγματα χάρη πώς είχαμε κι' ένα μπαλλόνι, δεμένο με σχοινί, που το σηκώναμε για να βλέπουμε από ψηλά τους Αυστριακούς. Ο στρατηγός μου είπε πως το φουσκώνουν με θερμό αέρα και πως πρώτη φορά μεταχειρίζονται στον πόλεμο τέτοιο μηχανήμα. Στο καλάθι, που κρεμόταν από κάτω, έμπαινε ο λοχαγός Κουτέλλ. Είκοσι άνθρωποι το κρατούσαν ως νάνοδ' ή ήταν πολύ περίεργο θέαμα. Μά δεν έχω καιρό να σ'α τα πω όλα' ο ταχυδρόμος θα φύγη.

«Σ'ας φιλώ λοιπόν όλους, σένα πρώτα, μαμμά-Κατερίνα, και σένα, καλή μου Λιζούλα, και σ'α, κύριέ και κυρία Σανσονά.

«Καλή αντίκριση! Υπομονή και θάρρος!

«Πολλά χαιρετίσματα από το στρατηγό μου.

«Ο μικρός σ'ας φίλος που σ'ας αγαπά Γιάννης Καρδινιάκ.»

Διαβάζοντας αυτό το γράμμα, η Κατερίνα πολλές φορές άναγκασθηκε να σταματήσει από τα κλάματα. Έκλαιγε κι' η Λιζούλα, έκλαιγε ακόμα κι' ο χοντρός Σανσονά, που στο τέλος είπε:

—Τί τά θές! Αυτό το παιδί είναι παλληκάρι! Χαρά στην πατρίδα που έχει τέτοια παιδιά, για να παίρνουν παράδειγμα κι' οι μεγάλοι. Ζήτω το Έθνος!

Μ' όλη της την αφέλεια, η περιγραφή της μάχης του Φλερύ, από τον Γιάννη Καρδινιάκ, ήταν πιστή. Το χωριό Λαμπούζαρ ήταν το κυριώτερο σημείο, εκεί νικήθηκαν οι Αυστριακοί. Το χωριό Φλερύ έπαιξε όμως διπλού δευτερεύοντά ρόλο. Στην Ιστορία όμως αναφέρεται με τόνομά του, γιατί το Φλερύ είχε δοθεί άλλοτε από τον δούκα του Λουξεμβούργου.

Η νίκη αυτή άνοιξε στη Γαλλία το Βέλγιο και σε λίγες ήμέρες τα στρατεύματα του Ζουρντάν και του Πισγκρού ένωθηκαν στις Βρυξέλλες.

Τα συμμαχικά ύποχωρούσαν ολοένα προς τη θάλασσα και προς το Ρήνο.

Ο στρατηγός Πισγκρού έκαλοούθησε την προέλασή του κι' από το Βέλγιο πέρασε στην Ολλανδία. Συγχρόνως ο στρατηγός Ζουρντάν άνάγκασε τους Αυστριακούς του Κλερφάι να συμπυκνωθούν στο Αίξ-λα-Σαπέλλ, ενώ από άλλο μέρος ο στρατηγός Κλεμπέ έκυριεύε το Μάεστριχ.

Η γραμμή του όλλανδικού Ρήνου ήταν στα χέρια των Γάλλων. Κι' η λαμπρή αυτή κατάκτηση είχε γίνει σε πέντε μήνες, από τον Ιούνιο ως τον Οκτώβριο.

Ο Γιάννης Καρδινιάκ έπολέμησε σαν άντρας ενώ δεν ήταν παρά ένα παιδί δεκατεσσάρων χρονών. Όταν είχε κανείς τόσο νέος, το στομάχι του έχει πολλές απαιτήσεις. Κι' όμως ο Γιάννης δεν παραπονέθηκε ποτέ ούτε για την πείνα, ούτε για τις άλλες στερήσεις, που έδοκίμαζαν τα γαλλικά στρατεύματα εκείνο τον καιρό. Όλο το προσωπικό του Έπιτελείου τον έ γνώριζε και τον άγαπούσε.

Είδε την άλωση του Νιμέγκ στις 8 Νοεμβρίου 1794. Έλαβε μέρος με το ελαφρό ιππικό του Βερναρδιέ στις έπιχειρήσεις της Ολλανδίας. Και στις 20 Ιανουαρίου 1795 μπήκε με τον στρατηγό του στο Άμστερνταμ.

Λίγο όμως έμεινε 'ς αυτή την πόλη. Γιατί ο Βερναρδιέ προσκολλήθηκε στο ιππικό, που ο στρατηγός Πισγκρού έστειλε να πιάση τον όλλανδικό στόλο, κλεισμένο από τους πάγους κοντά στο Τεζέλ.

Το κατόρθωμα αυτό, μοναδικό στην ιστορία των πολέμων, —φαντασθήτε, στόλος να κυριεύεται από έπιπικό!—κατανοούσας το μικρό μας φίλο και τον έκαμε να γράψη ένα πολύ διασκεδαστικό γράμμα στην Κατερίνα.

Από κελ γύρισε στο Άμστερνταμ όπου πέρασε όλο το χειμώνα. Και μόνο άφου ύπογράφηκε η συνθήκη μεταξύ Πρωσίας και Γαλλίας, στις 5 Απριλίου 1795, ο Γιάννης Καρδινιάκ γύρισε στο στρατό του Σάμπρου-και-Μούζα.

Οι Πρωσοί νικήθηκαν. Έμειναν τώρα οι Αυστριακοί.

Στο γυρισμό, μιά μεγάλη συγκίνηση και μιά μεγάλη χαρά περίμενε το μικρό μας φίλο.

Περωνώντας από έναν καταυλισμό, για να φέρη κάποια διαταγή του Βερναρδιέ, άκουσε να του φωνάζουν:

—Έ, μικρέ! Δεν μ'α καταδέχεσαι πιά σου έμάς τους γέροντες; . .

(Έπίστα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3. ΧΙΟΝΙΖΕΙ

Πουά νάναι όρνίδια απ' τα ψηλά που τα φτερά τινάζουν; Πουπουλά κάτασπρα, άπαλά, τ' άρκόκλωμα σκεπάζουν

Και, στ' άψηλά, στα χαμηλά, πως πέφτουν, δίχως στάση: Νά μιά φωλιάσα τί καλά κανέναν να φωλιάσει!

Μά ο πετεινός δέ χαίρεται, ως όσω πάει και στρέφει. Ξετάζοντας τα νέφη:

—Όρνίδια μου, να ξερετε πως μιά φωλιά παγώνει, σαν γίνεται από χιονί!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΝ [Του Rudyard Kipling]

Ο Κίπλιν είναι σήμερα ο μεγαλύτερος ποιητής της Άγγλιας κι' ένας από τους μεγαλύτερους του κόσμου. Έκτός από ποιήματα, έχει γράψει και θαυμάσια διηγήματα και μυθιστορήματα. Φιλέλληνα, το 1918 μεταφράσε τις έξη πρώτες στροφές από τον «Υμνο στην Έλευθερία» του Σολομού.

Από τα περιφημότερα ποιήματά του, είναι το «Αν» αυτό (άγγλικά «If»), που δημοσιεύεται κατωτέρω σε πενήθ έλεύθερη μετάφραση. Αποτέλει για τους Άγγλους κανόνα ζωής. Και το βλέπει κανείς 'ς όλη την Άγγλια, τυπωμένο χωριστά, βαλμένο σε κορνίζα και κρεμασμένο στον τοίχο, σε κάθε νέου το δωμάτιο ή το γραφείο.

«Αν μπορείς να κρατήσεις το μυαλό σου, όταν όλοι γύρω σου χάνουν το δικό τους και σε κατηγορούν γι' αυτό:

«Αν μπορείς νάχης πεποίθηση στον εαυτό σου, όταν όλος ο κόσμος άμφιβάλλη για σένα και συ δεν δίνεις πεντάρα για τις άμφιβολίες του:

«Αν μπορείς να περιμένεις και να μην κουράζεσαι περιμένοντας και να μην απάτεις, να μην απάτεις και οάν σε μισούν, να μην άρνήεις το μίσος να φωλιάση στην καρδιά σου' κι' ακόμα να μη φαίνεσαι πολύ καλός, ούτε να μιλάς πολύ σοφά:

«Αν μπορείς να όνσιρεύεσαι, μ'α χωρίς ν'αρίζουν τα όνειρα να σε κυριεύουν:

«Αν μπορείς να σκέπτεσαι, μ'α χωρίς να κάνεις τη σκέψη σκοπό σου:

«Αν μπορείς ν'απαντήσεις την Έπιτυχία και την Άποτυχία και να μεταχειρίζεσαι με τον ίδιο τρόπο και τις δυο αυτές ξεγλάστρες:

«Αν μπορείς να ύποφέρεις όταν άκους την αλήθεια που είπες, παραμορφωμένη από άγύρτες για να πογιάσει άνόητους:

«Αν μπορείς να βλέπεις συντρίμια τα πράγματα που 'ς αυτά άφιέρωτες τη ζωή σου και, σκόβοντας, να τα ξαναρτάνεις με τα παλιά έργαλετά:

«Αν μπορείς να ριψοκινδυνεύεις διαρκώς όλο σου μ'α! τα κέρδη, να τα χάνεις και να ξαναρχίζεις, χωρίς να προφέρεις λέξη για την άτυχία σου:

«Αν μπορείς να δυναμώνεις τόσο την φυγή και τα νεύρα σου, όστε να κρατήσεις τη σειρά σου κι' άφου ακόμα περάσει, κι' έτσι να κρατιέσαι κι' όταν τίποτα πιά δεν σου μένει, έκτος από τη θέληση που σου λέει: «Κρατήσου!»

«Αν μπορείς να μιλάς με τον όχλο, αλλά να διατηρήεις την αξιοπρέπεια σου' ή να πηγαίνεις με βασιλιάδες, αλλά να μη το παίρνεις άπάνω σου:

«Αν όστε οι έχθροί σου, όστε οι φίλοι σου μπορούν να σε βλάψουν:

«Αν όλους τους ανθρώπους τους λογαριάζεις, αλλά κανένα πάρα πολύ:

«Αν μπορείς να μην άνυπομονής κι' οι ώρες να μη σου φαίνονται χρόνια:

«Δική σου είναι η Γη με ό,τι έχει άπάνω της. Και κάτι περισσότερο: Είσαι άνδρας, παιδί μου!

(Από το Άγγλικό) Α. Κ. Δίμ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Συνέχεια, έδε σελ. 163, και τέλος).

Κάθεται κουρασμένη σε μιά πέτρα' πόσο βαρειά είναι η καρδούλα της και τώρα πάλι νοιώθει να της πονάη το γόνατο' το φιλάει και πάλι το ξαναφιλάει, μά δεν περνάει' μόνη άμα ή μαμά το φίληση, θά γιάνη.

Κι' αρχίζει να θαμπώνει η Λίνα φοβίζεται: φοβίζεται τα μαύρα σύννεφα, τους βράχους όλογορα και τρέμει στο άγριο του βορρά φύσημα. Και θέλει να κατεβή γρήγορα-γρήγορα' μά το κατέβασμα είναι πιο δύσκολο: πολλές φορές γλιστράει και πέφτει και πάλι ξανασηκώνεται! κατακυλάει καλύτερα, δεν κατεβαίνει. Το άσπορο της καινούργιο φούσανάκι που της είχαν φορέσει σήμερα το πρωί, έγινε όλο χύμα και τρύπες.

Φτάνει τέλος πάντων κάτω' ο δρόμος όμως ως το σπίτι είναι πολύς για τα κουρασμένα της Λίνας ποδαράκια' τα δάκρυα που δεν ήταν μακριά να ξεσπάσουν, φουτάνουν στα ματάκια της Λίνας κι' αρχίζουν να κυλάνε γοργά-γοργά κάτω.—Κανέναν μην πη πως τα δάκρυα που χύνουμε μακριά από κάθε ματιά ανθρώπινη, είναι άσκοπα' πάντα μ'α βλέπει.

Ένας. Και να που στα κλάματα της Λίνας, στην άκρη εκεί πέρα μιά γροούλα που σιωπητή μάζευε χόρτα, σηκώθηκε εκπληκτική.—«Χριστός και Παναγιά! καλέ σείς είστε, δεσποινίς Λινούλα; και πως βρεθήκατε εδώ πέρα;»

Μά η Λινούλα δεν μπορεί να μιλήση' έχει τόσο αποκάμει, που γέρνει πάνω στην προστάτσα άγκαλιά της γροούλας, κι' άποκαμωμένη κλείνει τα μάτια' μόνο κάπου και κάπου ένας λυγμός ξετινάζει το στήθος της.

Άργα, πολύ άργα έφθασε η καλή γροούλα στο σπίτι, κρατώντας το πολύτιμο φορτίο στα χέρια' εβάραινε τόσο πολύ στα γερατιά της! Ο μπαμπάς κι' η μαμά είχαν πάει να τρελλαθούν από την άνησυχία' το σπίτι ήταν άνω-κάτω' από το άπόγευμα τη ζητούσαν παντού και μόνο στο βουνό κελ πέρα δεν είχαν φανταστή πως μπορούσε νάχς πάει.

Η νύχτα της Λίνας πέρασε πολύ άσχημα' στο προσκέφαλό της καθισμένοι, ο μπαμπάς κι' η μαμά άκουαν μέσα στα παραμιλήματα της καύτη που πολλές φορές επαναλάμβανε: τα λουλούδια... ή μαμά... το βουνό... Κι' όλο με λουλούδια είχε να κάνει κι' όλο για παπαρούνες μιλούσε.

Κι' έφαγα θυμήθηκε η μαμά τα λόγια που της είπε η κόρη της στο τραπέζι:

«μαμάκα, το δικό μου το δωρό θά τώχης το βράδυ».

Φυσικά για όποιον δθποτε άλλον θά ήταν δύσκολο να συνδυάση τα δύο αυτά' μά η καρδιά της μαμάς δεν γελιέται' κι' έγειρε κλαίγοντας πάνω από το φλογισμένο πρόσωπο της κόρης της, ξεχώρισε τα μαλλιά τα δλοβόνητα που, κατά τον παιητή, φαινόνταν σαν ακάνθινο, μαρτυρικό στεφάνι και της φίλησε με λαχτάρα το μέτωπο, ψιθυρίζοντας: «ώ, καλή μου κόρη, πόσα βαρειά ή θυσία σου, πόσα μεγάλο το δωρό σου! Άχ, ως μου γίνης γρήγορα καλά!..»

Ανοίξη.

...Νά τ' ανοιξιάτικα λουλούδια, οι κόκκινες παπαρούνες σαν το αίμα, τα λευκά κρινάκια, οι μαργαρίτες, μάταια προσκαλούν με τα λαμπρά των χρώματα τη Λίνα να βάρη να τα κόψη και να τα χάριση της μαμάς: Στο κρεβατάκι της, που στάθηκε κρεβάτι μαρτυρίου, η Λίνα ξαπλωμένη, μόλις αρχίζει να παίρνη άπάνω της ύστερα από τη βαρειά, έξαντλητική άρρώστεια' στην κάμαρα μέσα η ανοιξιατικές πνοές δεν φτάνουν, οι ζεϊδώρες αύρες δεν πνέουν εκεί μέσα. Κι' όταν άργότερα η Λίνα σηκωθεί και βγή έξω, τότε αλοίμονο! άνώφελα θά ζητήση τ' ανοιξιάτικα λουλούδια και τις παπαρούνες τις κόκκινες, —θάχουνε μαραθή στο βαρύ του καλοκαιριού καμα...»

19. Θ. ΚΑΚΡΙΑΔΗ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΑΧΑΡΩΤΑ

Το Τάκη έκάμανε για δωρά ένα σπαθί κι' ένα ντουφεκί και σ'α στρατάρχης τώρα στέκει κι' όλο τον κόσμο άπειλεί!...

Φορεί στον όμο το ντουφεκί και το σπαθί στη μέση ζάνει, τα γειτονόπουλα μαζώνει και τ'α γυμνάσει στην αύλη.

Με το σπαθί γυμνό στο χέρι, προστάτματα άγρια τους ίνει.. Μά άίτηνης κάποιον διακρίνει σοκολατάμα να κρατεί.

—Εί ψίτ στρατιώτη!—του φωνάζει, πλησιασέ μας ένα βήμα, (μπαός μου να πάης και το σήμα) και δός μας τα μισά άπ' αυτά!

—Θά σπάθι, μά, στρατηγέ μου, φορός σπαθί... για συλλογίσου: ταριάζει στην ύπόληψή σου να τρώς και συ ζαχαρωτά;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΙ' Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΕΓΟΥΝ, πώς για να κρηνη κανείς ζωγραφική, μόνο ζωγράφος δεν πρέπει να είναι. Κι' εγώ δεν είμαι ζωγράφος καθόλου.

Αν βλέπατε κάτι σκύτα, κάτι κ ο σ μ ή - μα τα που κάνω καμμία φορά έτσι για γούστο, θα ξεκαρδίζοσαστε από τὰ γέλια! Ο μικρότερος, ο χειρότερος μαθητής του κ. Πικ ζωγραφίζει καλύτερ' από μένα. Κι' όμως, όταν πηγαίω σε μία μεγάλη Καλλιτεχνική Έκθεση, σαν αυτή που άνοιξε τώρα στο Ζάππειο, παίρνω συνήθως για οδηγό ένα ζωγράφο. Αυτός ξέρει, αυτός θα με πιάσει στα καλύτερα έργα, αυτός θα μου δείξει τις κρυμμένες ομορφιές. (Όσο για τις ασχήμιες, περιττό, αυτές είναι ολοφάνερές, τις βλέπει ο καθένας.) Έπειτα, δεν είναι μόνο η Τέχνη είναι, να πούμε έτσι, κι' η ιστορία. Κι' ο ζωγράφος, για τους ζωγράφους, την ξέρει καλά. Θα μου πη λοιπόν ποιοι από τους εκθέτες είναι οι νέοι ή οι νεώτεροι, ποιοι εκθέτουν για πρώτη ή δεύτερη φορά, ποιοι έχουν κι' άλλα, καλύτερα έργα, ποιοι έσπουδάσαν και στην Ευρώπη και ποιοι τέλειοιούνται εδώ, σχεδόν αυτοδίδακτοι... Οκ' αυτά έχουν μεγάλη σημασία για την εκτίμηση ενός έργου ζωγραφικής ή γλυπτικής. Κι' όταν μάλιστα αυτά τὰ έργα είναι άπάνω από τετρακίσια, όπως στη σημερινή Έ' Έκθεση του «Συνδέσμου των Ελλήνων Καλλιτεχνών», κι' έχουν τις υπογραφές έβδομηντα τουλάχιστο παλαιών και νέων ζωγράφων και γλυπτών, ένας τέτοιος οδηγός είναι απαραίτητος.

Ευτυχώς δεν έδυσκολεύθηκα να βρω. Γνωρίζω πολλούς καλλιτέχνες και, την ημέρα που πήγα στην Έκθεση, δυο τρεις προθυμοποιήθηκαν να με οδηγήσουν. Είναι περιττό τώρα να σας πω, πώς όταν με τραβούσαν μερικές εικόνες με πάρα πολύ κτυπητά και στρωτά χρώματα, οι οδηγοί μου, δεν με άφηναν να παρασταματήσω μπροστά τους, λέγοντάς μου πώς δεν έχουν και τόση αξία' ενώ άπειναντίες άλλες εικόνες, που θα τις περνούσα ίσως χωρίς να σταθώ καθόλου, μ' έκαναν να τις προσέξω και να τις θαυμάσω. Κάθε Τέχνη, βλέπετε, έχει τὰ μυστήριά της, ή τὰ μυστικά της, που δεν μπορούν να τα ξέρουν οι άμύητοι. Κι' εν από τὰ καλύτερα, — σχεδόν άμισθικό του Παυλταίνελα — όπως λένε, φωναχτό μυστικό, — είναι πώς τὰ κτυπητά και στρωτά χρώματα, τὰ πολύ καθαρά σχέδια, οι μεγάλες ακρίβειες και συμμετρίες, δεν ανήκουν τόσο πολύ στην άληθινή ζωγραφική. Κι' από τις εικόνες που μοιάζουν με χρω-

μοτυπίες ή... χαλκομανίες, πολύ περισσό- τη αξία έχουν κάποιες άλλες με άτακτες πινελιές, με θαμπά χρώματα, με άκαθόρι- στα κάπως σχέδια, που μάλιστα όταν τις κοιτάξη κανείς από πολύ κοντά, δεν βλέ- πει τίποτα, εκτός αν είναι... μωφ!

Σας τὸ θυμίζω αυτό, για να μη τυχόν παραξενευθήτε, αν, ακούγοντας πώς επαινοῦν πολλοί οι ειδήμενες τις εικόνες του Παρ- θένη π: χ: — ενός μεγάλου ζωγράφου που πήρε πέρυ και τὸ Ἀριστείο των Τεχνών, — ή του Μαλέα, ή του νεαρού Ροδοκανά- κη, ή δεν ξέρω ποιού άλλου της Νέας Σχολής, πάτε ύστερα στην Έκθεση και τις ιδίετε χωρίς να σας γεννηθῆ κανένας ένθουσιασμός. Σε τέτοια περίπτωση, πρέ- πει να τις... ξαναϊδῆτε. Δυο και τρεις φο- ρές. Γιατί σιγά-σιγά θα σας άνοκαλυφθῆ ή ώμορφιά τους. Κι' ύστερα, άμα τις συγκρίνετε με άλλες που σας άρεσαν με την πρώτη ματιά, πολύ πιθανόν να συμπεράνετε πώς οι ζωγράφοι τους δεν έκαμαν παρά ένα με- γάλο κόπο... περιττό. Αυτά όμως άς ταφή- σουμε. Είναι άλλως τε τὸ θέμα των κα- θημερινών συζητήσεων που γίνονται μέσα στην Έκθεση κι' απέξω. Άλλοι προτι- μούν την παλιά ζωγραφική, άλλοι τη νέα. Άλλοι άρέσουν τις χαλκομανίες, κι' άλλοι τρελλάνουνται για κάτι άγχα - μάτια, που παριστάνουν τάχα τὸν ήλιο στη δάση...

Τὸ βέβαιο είναι πώς στη σημερινή Έκ- θεση βλέπει κανείς και πολλά μετριώτα- τα έργα, βλέπει και μερικές α ρ λ ο υ μ - π ε ς της νέας προπάντων Σχολής, βλέ- πει και μερικές ζωγραφίες της παλιάς, τυπικές, σχολαστικές, χωρίς ποίηση. Τὰ ώραία όμως έργα είναι ύπεραρκετὰ και γενικώς ή Έκθεση σημειώνει μία μεγά- λη πρόοδο. Κάποιοι κριτικοί, είναι άλή- θεια, την άρνούσνται. Άλλ' αυτοί ίσως εί- δαν όλες τις Έκθεσεις που έγιναν τὰ τελευταία χρόνια, κι' ή πρόοδος τους πα- ρουσιάζταν λίγο-λίγο και τους ήταν σχεδόν άνεπαίσθητη. Ενώ εγώ, που είχα καιρό να ιδω μαζεμένα έργα Ελλήνων Καλλιτεχνών, την είδα διαμιάς και μου έκαμε πὸ μεγάλη έντύπωση. Έτσι ή άλ- λοιώς, ή πρόοδος ύπάρχει. Μπορεί ή ση- μερινή Έκθεση να μην είναι ανώτερη από μία περηνή ή προπερηνή. Άλλά δεν συγκρίνεται με μία που έγινε πρὸ δέκα, παραδείγματος χάριν, ή πρὸ δεκαπέντε έ- τών. Σαυτό τὸ διάστημα κι' οι παλιοί ζω- γράφοι προχώρησαν, κι' άλλοι νέοι έφάνη- καν, πλήθος νέοι, που τους πέρασαν ή θα τους πέρασουν. Ω, μακάρι και στις άλλες Τέχνες, και στην Ποίηση, και στη Λόγο- τεχνία, να βλέπαμε την ίδια πρόοδο! Άλ- λά, δυστυχώς, αυτό δεν συμβαίνει. Κανέ- νας νέος ποιητής δεν ξεπέρασε τὸν Παλα- μά, τὸν Γρυπάρη, τὸν Μάβιλη. Κανένας νέος διηγηματογράφος δεν ξεπέρασε τὸν Παπαδιαμάντη, τὸν Βιζυηνό, τὸν Καρ- καβίτσα κι' άλλους παλιούς. Άς τὸ ελπί- σουμε πιά από τὴ γενεά τὴ δική σας.

Κι' άς γυρίσουμε στην Έκθεση του Ζαπτείου. Άλλά πάλι δεν θα μείνουμε πολύ. Γιατί αν άς μιλούσα για όλα τὰ έργα που είδα και που μου άρεσαν, ή ά- γέμια άλη αυτή τὴ σελίδα και θα περ- νούσα και στην άλλη. Μά και: τί να πρω- ταναφέρω; Ένα χιονισμένο τοπίο του Φωκῆ; εν' ανοικτότατο του Βώκου, του θαυμαστός αυτού άνθρώπου, που από λο- γοτέχνης ξεφύτρωσε διαμιάς έξοχος ζω- γράφος; την αὐλή με τις γοιές κουσομα- πόλες του Χριστοφῆ; μία προσωπογραφία του ενός Λύτρα καμωμένη από τὸν άλλον; ή τις περίφημες βυζαντινές απομιμήσεις του Πελεκάση; ή τὰ «Έμπρός στο τίκι» της Σοφίας Λασκαρίδου; ή μερικά σκύτα του Παπαδημητρίου; ή τὰ ζωντανότατα έργα του νέου γλύπτη Ἀλεξανδροπούλου; ή... Άς σταματήσω, μη σας ζαλι- σω και σας, όπως ζαλιόθηκα κι' εγώ στην Έκθεση του Ζαπτείου, αφού έμεινα δυο ώρες. Κι' όμως... θα ξαναπιάω!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

Τὰ σύννεφα είχαν αντικατασταθῆ από ένα παραπέτασμα δμίγλης, πρὸ τὸ έσχισε ο ήλιος σχεδόν μόλις βγήκε. Έτσι τὸ διάστημα καθαρίσθηκε και τότε όλα τὰ βλέμματα άρχισαν να έρευνούν τὴ θά- λασσα παντού.

Άλλά πλοῖο πουθενά. Τὴ στιγμή εκείνη βγήκαν κι' οι γυ- ναίκες με τὸν Μπόμπη, που ή μητέρα του τὸν κρατούσε από τὸ χέρι. Ο άλμπατρος πήδουσε από βράχο σε βράχο και κάποτε μακρυνόταν κατά τὰ βορεινά, σὰ να τους έδειχνε τὸ δρόμο. Δεν είχαν παρά να προγευματίσουν και να τὸν άκολουθήσουν.

Έφαγαν βιαστικά και πριν από τις έ- πτά ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Ανάμεσα στους βράχους, ή πορεία ή- ταν από τις πιά δύσκολες. Τους μικρούς τους υπερπηδούσαν, τους μεγάλους τους τρυγύριζαν. Μπροστά, ο πλοίαρχος κι' ο Τζών Μπλόκ έδειχναν τὰ περάματα. Α- κολουθούσαν ο Φρίτς που βοηθούσε τὴν Τζέννη, ο Φραγκίσκος που βοηθούσε τὴν Ντόλλ κι' ο Τζέιμς που βοηθούσε τὴ Σουζάνα και τὸν Μπόμπη. Χορτάρι, γάμμα ή άμμο, τὸ πόδι δεν άπαντούσε πουθενά. Ολο πέτρα. Κι' από πάνω περνούσαν πουλιά, γάροι κι' άλλα θαλασσοπούλια, που μαζί τους πετούσε κάποτε κι' ο άλμπατρος.

Περπάτησαν ως μέσα φρα και μόλις έ- καμαν μία λεύγα, δλο άνήφορο. Ούτε ή ύ- ψη, ούτε ή φύση του όροπεδίου δεν είχαν αλλάξει.

Χρειάστηκε να σταματήσουν, για να ξεκουραστούν.

Ο Φρίτς έπροτίμησε πάλι να τραβήξη μπροστά με τὸν πλοίαρχο μόνο και με τὸν Τζών Μπλόκ. Έτσι θα γλύτωναν οι άλλοι έναν κόπο ίσως περιττό.

Άλλά ή πρόταση άπορρίφθηκε. Δεν έννοούσαν να χωρισθούν. Όλοι μαζί ήθε- λαν να φθάσουν ως τὴν άκρη κι' έλοι μα- ρι να ιδούν τὴ θάλασσα, — αν θα φαινόταν θάλασσα κι' από κεί...

Σεκίνησαν πάλι στὴς έννιά. Η κατα- γνία έμετρίαζε τὴ λάμψη και τὴ ζέση του ήλιου. Άλλοιότιμα θάταν άδύνατο να σταθούν, αυτή τὴν εποχή, στη ράχη της βραχοσειρῆς εκείνης, που οι ήλικας ά- κτινές τὴν κτυπούσαν σχεδόν κάθετες τὸ μεσημέρι.

Όσο προχωρούσαν πρὸς τὰ βορεινά, τὸροπέδιο πλαταίνε, άκλιωνόταν δε- ξιά κι' άριστερά. Έτσι ή θάλασσα δεν φαινόταν πιά, όπως πρωτότερα, ούτε από τάνατολικά, ούτε από τὰ δυτικά. Η ίδια μονοτονία του έδά- ρους έξακολουθούσε: πέτρες χωρίς ίχνος πρασινάδας. Μερικά ύψωματα σχηματιζόνταν έδω κι' εκεί.

Κατὰ τις ένδεκα, οι ήδοιότροι είδαν μπροστά τους ένα ύψωμα, έναν κώνο, ως τριακόσια πόδια ψηλό.

— Στην κορφή εκείνη πρέπει να φθάσουμε... είπε ή Τζέννη.

— Ναι, άποκρίθηκε ο Φρίτς κι' από κεί — πάνω θα ιδούμε πλατύτερο όρίζοντα. Ίσως όμως τὸ άνέβασμα θα είναι πολύ δύσκολο.

Ναι, βέβαια. Μά τόσο ήταν ή έ- πιθυμία των ναυαγών να ιδούν έπι- τέλους που τους είχε ρίξει ή τύχη, ώστε κανένας δεν συλλογίσθηκε τὸν κόπο. Ποιός ήξερε όμως τί καινούργια άπογοήτευση τους περιμενε, για να τους σβύση και τὴν τελευταία έλπίδα;

Ο κώνος άπέιχε τώρα τρία τέ- τερτα λεύγας. Άλλά ή πορεία γι- νόταν ολοένα δυσκολότερη. Ο Τζών Μπλόκ πήρε στην έγκαλιά του τὸ Μπόμπη. Και καθέμια από τις γυ- ναίκες είχε κοντά της έναν άνδρα, για να τὴ βοηθῆ στὴς κακοτοπιές.

Στις δυο μετα τὸ μεσημέρι, κατάφεραν έπιτέλους να φθάσουν στη βάση του κώ- νου. Εκεί έπρεπε ναναπαυθούν, γιατί χρειάστηκαν τρεις ολοκληρες ώρες για να κάμουν εκείνα τὰ τρία τέταρτα της λεύγας! Ξεκουράστηκαν ως είκοσι λεπτά κι' ύ- στερα άρχισαν τὴν άνάβαση.

Ο πλοίαρχος θα προτιμούσε να τριγυ- ρίσουν τὸ ύψωμα εκείνο. Ο γύρος του θ- μως ήταν άβάνος. Κι' έπειτα δεν είχαν νανεβοῦν παρά ένα ύψος από τρακόσια πό- δια.

Στην άρχή, ανάμεσα στὴς πέτρες, όπου μπορούσαν να πατοῦν, ύπήρχαν και μερικά χορτάρια γερὰ για να πιάνονται. Ήταν ή πρώτη βλάστηση που έβλεπαν.

Σε μισή φρα, έφθασαν ως τὴ μέση του κώνου. Άλλά εκεί ο Φρίτς, που πήγαινε μπροστά, έβγαλε μία κραυγή: — Α!

— Τ' είν' εκείνο κεί; είπε, δείχνον- τας τὴν κορυφή.

Σ' εκείνη τὴ θέση, πραγματικώς, ανά- μεσα στους τελευταίους βράχους του κώ- νου, ήταν φυτεμένο ένα μπατσούνι, ένα ξύλο ψηλό πέντ' έξη πόδια.

— Μην είναι κλώνος δένδρου χωρίς φύλλα; είπε ο Φραγκίσκος.

— Όχι, δεν είναι κλώνος, άποκρίθηκε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

— Είναι μπατσούνι, έβεβαίωσε ο Φρίτς, ήδοιότροκο μπατσούνι, που κάποιος τὸ έ- στησ' εκεί-πάνω.

Τὸ άπογοήτευση όμως δοκίμασαν, όταν έ- στρεψαν τὰ βλέμματά τους κατά τὸ βορρά!

Μία πυκνή δμίγλη τους σέπα- ζε τὰ πάντα. Άδύνατο να διακρίνουν αν τὸροπέδιο τελείωνε κεί σε μία κα- τακάθετη πλαγιά, όπως στὸν όριο των Χελωνών, ή αν έξακολουθούσε. Η δμίγλη ήταν άδιαπέραστη. Κι' άπάνω από τὴ ζώνη των άτμών, ο ούρανος φωτιζόταν άκόμη από τις άκτινές του ήλιου που έκλινε πρὸς τὴ δύση.

Θα περίμεναν εκεί, μακάρι ως αύριο, να διαλυθῆ ή δμίγλη εκείνη και να μπορούσαν να ιδούν τὸ βορεινό μέρος του νησιού.

Η άγγλική σημαία που έβλεπαν, τους έπειθε πὸς τὸ νηάκι τους ή- ταν γνωστό, πὸς είχε όνομα, πὸς ήταν σημειωμένο, με πλάτος και με μήκος, στους άγγλικούς χάρτες.

Κι' οι κανόνες που άκούσαν χθές, ποίος ξέρει; μην ήταν από πλοία πε- ραστικά, που χαιρετούσαν εκείνη τὴ σημαία; Η ποίος ξέρει; μην ύπήρχε κανένα λιμάνι από τάλλο μέρος, ο- που πήγαν τὰ πλοία εκείνα ναγκυ- ροβολήσουν...

Αυτές τις υποθέσεις έκαναν, αυτές έλεγαν και συζητούσαν, περιμένονας άνυπόμονα τὴ στιγμή που θα έλαμπε μπροστά τους ή άλήθεια.

Άξαφν' άκούσθηκε κραυγή πουλιού, ου- νοδευμένη από δυνατό φτεροτύγμα. Ήταν ο άλμπατρος της Τζέννη, που πε- τούσε τὸρ άπάνω από τὴν δμίγλη, διευθυ- νόμενος πρὸς τὰ βορεινά.

Που πήγαινε τὸ πουλί; Σε καμμία άκτή μακρινή;

Η άναχωρησή του έπροκάλεσε μελαγ- χολία, θλίψη.

Ήταν σαν έγκατάλειψη...

Όσο ή ώρα περνούσε κι' οι πνοές της αύρας δεν κατόρθωναν να διαλύσουν τὴν δμίγλη, που έβρανε ως τὴ βάση του κώνου. Θα γύκωνε λοιπόν, πριν ξεσκεπα- σασθῆ ο βορεινός όρίζοντας;

— Όχι, καθ' έλπίδα δεν είχε χαθῆ... (Έπειτα συνέχεια)

τὸ νηάκι; ρώτησε ο Τζέιμς Ουόλστον. — Η μάλλον τί σημαία είναι αυτή; έπρόσθεσε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

— Άγγλική!... φώναξε ο ναύκληρος. — Ορίστε!... κόκκινη... με μπλε στὴ γωνία!...

Άλήθεια, ο άέρας τὴν είχε ξεδιπλώσει. Ήταν ή σημαία της Μεγάλης Βρετανίας.

Και τότε όρμησαν όλοι, σκαρφαλώνον- τας από πέτρα σε πέτρα. Έκατόν πενήντα πόδια τους έχωρίζαν άκόμη από τὴν κορυ- φή, αλλά κόραση δεν αισθανόνταν πιά, δεν σπαματοῦσαν ούτε για ναγκασιούν, κι' άνέβαιναν σπαγωγόμενοι από μία δύναμη υπεράνθρωπη.

Και βροθήκαν, πριν από τις τρεις, στην κορυφή του κώνου!

Τὸ άπογοήτευση όμως δοκίμασαν, όταν έ- στρεψαν τὰ βλέμματά τους κατά τὸ βορρά!

Μία πυκνή δμίγλη τους σέπα- ζε τὰ πάντα. Άδύνατο να διακρίνουν αν τὸροπέδιο τελείωνε κεί σε μία κα- τακάθετη πλαγιά, όπως στὸν όριο των Χελωνών, ή αν έξακολουθούσε. Η δμίγλη ήταν άδιαπέραστη. Κι' άπάνω από τὴ ζώνη των άτμών, ο ούρανος φωτιζόταν άκόμη από τις άκτινές του ήλιου που έκλινε πρὸς τὴ δύση.

Θα περίμεναν εκεί, μακάρι ως αύριο, να διαλυθῆ ή δμίγλη εκείνη και να μπορούσαν να ιδούν τὸ βορεινό μέρος του νησιού.

Η άγγλική σημαία που έβλεπαν, τους έπειθε πὸς τὸ νηάκι τους ή- ταν γνωστό, πὸς είχε όνομα, πὸς ήταν σημειωμένο, με πλάτος και με μήκος, στους άγγλικούς χάρτες.

Κι' οι κανόνες που άκούσαν χθές, ποίος ξέρει; μην ήταν από πλοία πε- ραστικά, που χαιρετούσαν εκείνη τὴ σημαία; Η ποίος ξέρει; μην ύπήρχε κανένα λιμάνι από τάλλο μέρος, ο- που πήγαν τὰ πλοία εκείνα ναγκυ- ροβολήσουν...

Αυτές τις υποθέσεις έκαναν, αυτές έλεγαν και συζητούσαν, περιμένονας άνυπόμονα τὴ στιγμή που θα έλαμπε μπροστά τους ή άλήθεια.

Άξαφν' άκούσθηκε κραυγή πουλιού, ου- νοδευμένη από δυνατό φτεροτύγμα. Ήταν ο άλμπατρος της Τζέννη, που πε- τούσε τὸρ άπάνω από τὴν δμίγλη, διευθυ- νόμενος πρὸς τὰ βορεινά.

Που πήγαινε τὸ πουλί; Σε καμμία άκτή μακρινή;

Η άναχωρησή του έπροκάλεσε μελαγ- χολία, θλίψη.

Ήταν σαν έγκατάλειψη...

Όσο ή ώρα περνούσε κι' οι πνοές της αύρας δεν κατόρθωναν να διαλύσουν τὴν δμίγλη, που έβρανε ως τὴ βάση του κώνου. Θα γύκωνε λοιπόν, πριν ξεσκεπα- σασθῆ ο βορεινός όρίζοντας;

— Όχι, καθ' έλπίδα δεν είχε χαθῆ... (Έπειτα συνέχεια)

«Τ' είν' εκείνο κεί;» είπε ο Φρίτς... (Σελ. 173, στ. 6.)

Ήλιοστάλαξη — ο Κόκκινος Φάρος με *Αρχηγόν της Φύλης, Μυστηρ. Υπανοτίστριαν, Αμ. Χόβ, Νεφέλη, Καϊβίαν, Ανεμώνη, Ζαΐραν, Κατωγαγιούλαν* — ο *Αντιδότης* με *Κασιανήν Πριγκηπισσαν, Σίβυλλαν, Σέρλιον Χόλιαν* — ο *Ελευθερωτής της Πατρίδος* με *Πεπαρθ, Ακτιν, Γελαστήν Χωροπόλιαν, Μυστηρ. Υπανοτίστριαν* — η *Ταξιδιώτισσα* *Ελληνίς* με *Ήβην* — το *Τραγοῦδι της Ενόςστος* με *Γρηόλαν Κρητισσινούσαν, Αγγλόν Ορειοπόλιον, Διοκάρδιον, Βαυβάρην, Καπνόν, Ελευθεροφάν, Τριανταφυλλίαν, Αγγελιδόν Βελήην* — η *Παυελλήνιος* *Ελπίς* με *Νέδωνα, Νιαράραν.*

Η **Διαπλάσις** ἀσπάζεται τους φίλους της: *Αλετριούστριαν* (ναί, ποῦ γρήγορα!) *Ελευθερωτήν της Πατρίδος* (το ἴδιο εἶναι κι' ἄμα τὰ κόσους νὰ το δηγνόνται: σὲ δικαστήν!) *Συδοῦσα* (πρῶτον δὲν εἶναι ἔργο σου, ἀλλὰ καλὸς Γρίφος γνωστὸτατος δούτερο, τώρα δὲν ἔδεγμα) *Ασκήσιας* *Ασπίδα* (σὲ κάθε ἐκπρόδιο πρέπει νὰ ἐπιλαίβης 15 λεπτά) *Γαλανόλευκη Σημάτα* (καθ' ὅσον θυμοῦμαι, ἦσαν καλὰ ὡστε μόνον ὁ κλήρος φταίει! ἀλλὰ... τοῖον νὰ πρώτοςχεριστήσῃ κι' αὐτὸς, ἔτσι τυφλὸς μάλιστα ποῦ εἶναι!) *Νεαρίδων* (τὰ ἔτσιλα!) *Κολύβριον* (δὲν θυμοῦμαι! ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἐνεκρίθη καινὴ, δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ πείθῃ κι' ἄλλα) *ἀπεναντίας* (μάλιστα!) *Ζαταῖν* (νὰ ἰδοῦμαι λοιπὸν ἔτσι ὁ Θεὸς καὶ γὰρ ἔνα Σατανᾶ!) *Αδιόρηστρον* (ναί, ἐνοῦδ τὸ χαμᾶρι σου ἔτσιλα 8 τετράδια κι' ευχαριστῶ πολὺν) *Ἐμα, Καπετανάκη* (χαμένος κόποι τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Πυρρομητοῦ νὰ διαβάσῃ!) *Δήμον Πόνην* (τὶ τρέχει; εἴποταί ἴδιον αὐτὸν τὸν καιρὸν, δὲν σ' ἐνοήσε ὁ κλήρος αὐτὸ ἦταν μὴδ' ἔβαλες πολιτικᾶ; μὲ γὰρ ἰ) *Κορφασιόπουλο* καὶ *Σα* (ευχαριστῶ σας γὰρ καὶ καλὰ λόγια) *Πράγμηνα* (τῆς Οὐαλάς; ἔτσιλα τις δύο δραχμὲς σου στὴν Βετιροπὴν τοῦ Ἐρανοῦ, γιὰτὶ ἔγω ἀδυνατῶ νὰνοῦμαι στήν ἐκφορᾶν θὰ χραιζόταν ἐργασία ποῦ δὲν θὰ τὴν ἐπρόφθανε ἄλλως τε παντοῦ ὑπάρχουν Ἐπιτροπαὶ καὶ καθέναν μπορεῖ νὰ εἰσέρῃ τὸν ὄβολόν του) *Μικρὸν Παιστὴν* (τὸ δικαίωμα τῆς ἐγχαρίσεως ψευδῶν ὄντων εἶναι 2 δρ.) *Δαριόσιαν* *Αγασθῆν* (ἀφοῦ ἦταν ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα, δὲν πειράζει καλῶς νὰ ἔλθῃ, σὲ περιμένω) *Φιλελεύθερον* *Ἑλληνα* (εἰ νὰ γινῆ ἔτσι ἔμαθον κι' αὐτοὶ οἱ δυστυχῆς, νὰ θεωρῶν τὴ γλώσσα τοῦ βαρβαροῦ!) *Μαντιέων τῶν Δελφῶν* (ευχαριστῶ γὰρ τὸ ἐσπᾶθωμα) *Θαλασσινὸν Ἰδιώδες* (εἰ λέει γίνονται τέτοια λάθη ἀπὸ δοκίμιους συγγραφεῖς, ποῦ προσέχουν καὶ τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια; οἱ γὰρ σὺ σὺνῆως γίνονται κατὰ τὸ δόγμα τοῦ καιροῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ γαμβρὸς τῆς Ἑλίας ἦταν ἠρθόδοξος, ὅπως καὶ ὁ Σάντρε, ὁ πατέρας τῆς Φωτεινῆς τοῦ Κόκκινου Βράχου; ἔβλαβεν θὰ χρεώσθησαν διατυπώσεις ἴσως, ἔγινε καὶ δούτερη τελετὴ κατὰ τὸ δούτι δόγμα; ἀλλ' αὐτὰ, ἀσχετα μὲ τὴ διήγηση, ἦταν περὶ τὸ νὰ ἐκθεσθῶν) *Αγασθὸν Διάβολον* (ἔτσιλα, ἂν καὶ δὲν ἔλαθα συστημένη) *Σύλλογον Πηνυκῆν* (δὲν μπορῶ νὰκαγορεύσω τίποτε συνίστα μόνον καὶ εὐχραμα ὁμο-

νοια, εἰρήνην, ἀγάπην, μετὰ δὲ τῶν τῶν Μι-ρῶν Συλλόγων, ποῦ ἐργάζονται διὰ τὸν (ἴδιον σκοπὸν) *Περιστῶν Διαβόλου* (ἂν μπορῆτε, κἀμέτε τὸ ἔγω δὲν ἀνυπόσταμαι) *Φόδοσ* (πολὺ ὠραία, εὐγε!) *Ἠλέα* (ἔτσιλα τὸ ἴδιο ψευδῶν ὄντων εἶχε κέρου ἄλλος) *Νηρηίδα* (ευχαριστῶ γὰρ τὸ ἐσπᾶθωμα) *Σύλλογον Ἑλπίδας* (θὰ παρακαλέσω τὸν Γ. Α. νὰ μὴ ἀντιεργῆ, ἀφοῦ διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν ἐργάζεσθε ὅλοι; γὰρ τὰ ψευδῶν ὄντων ἔγινε τὰν γνωστὰ, εἰ πειράζει, τὸσο τὸ καλὸν ἐροῦ) *Κορφασιονοποῦλον* (ναί, τὰ ἔλαθα σὲ ἀπὸ χροτὶ βέβαια) *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (εἶχε καλῶς) *Ρόδον τῆς Ρόδου, Νεβίλλαν Δ. Βρασιάνου, Χάνι τῆς Γραβιάς, Ἐλευθεροπὴν Μικρασίαν* κτλ. κτλ.

Σὺς Ραβεργᾶς, Πολυέστην Βούλε, Οὐράνιον Θέλον (ἔλαθα, ευχαριστῶ.) *Βασ. Σπανόν, Νύμφην τοῦ Λάσου, Κόκκινον Φάρον, Ἀλεποχορίτην, Παράσχον Μαγν, Σεντιμ. Κορφασιόπουλον, Λευκὸ Ἀραπάκι* (ἔτσιλα.) *Εἰς ὅσους ἐπιστολάς ἔσβα μετὰ τὴν 25ην Ἀπριλίον, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.*

ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 194ου Διαγωνισμοῦ ἄσους. Αἱ λύσεις δέονται μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ αἴτιον τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τὸν προηγούμενον φυλλάδιον.]

327. Δεξιόγραφος
Ζῶν ἄγριο ἂν ἐνοήσῃς
Μ' ἔνα μάντη τακουστῶν,
Βασίλει θὰ φανερώσῃς
Τῶν ἀργαίων Ἐπάρτιαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δαδασ. Κρητικῶκουλο
328. Δογοστα κενῶδες Δεξιόγραφος
Ἄν ὑπὸ δεξ' τοῦ σήμα
Μὲ τέχνη προσαρμόσῃς
Τὰ ἔξοδά του ὁ λόγος
Μεγάλως θὰ ἐλαττώσῃς;
Γιὰ κάλους, γὰρ παύσῃς,
Ἀσπρὸ καὶ δὲν θὰ δώσῃ!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γατανόλ. Σημάτα
329. Διπλοῦς Στοιχειδιόγραφος
Ποταμὸν τῆς Κιλικίας
Ἄν τὴ μέση του ἀλλᾶξ,
Παρευθὲς ἔνα ὠραῖο
Ποῦλ' ἄσπρο θὰ πετάξῃ,
Μ' ἂν καὶ τὸ ποῦλ' ε' ὠραῖο.
Μεταβᾶν μόνον μὲση,
Μικρὴ νῆσο σὲ Ἀγαθὸ
Θὰ τὸ ἴδῃς νάποτελεσῃ,
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νεφέλης

330. Μεταγραμματισμοῦς
Ἐμ' ἔνα ὄμορφο νησί,
Ποῦ βγάζει καὶ καλὸ κρασί.
Ἄ μὲ ἀλλᾶξ τὸ λαίμα,
Γίνωμαι ἔγω σὲ δρούμ.
Ἐστάλη ἀπὸ Γεωργίου Πετοῦση

331. Τρίγωνον
* * * * * = Τίταν.
* * * * * = Ἀντινομία.
* * * * * = Ἄνθος.
* * * * * = Ἀντωνομία.
* * * * * = Σφαιρονον.

Καὶ καθέτως τὰ ἔδια.
Ἐστάλη ἀπὸ Ὀδῶ. Β. Καρμανάλη
332. Ἐπιγραφή
Ι Σ Ο Α
Τ Υ Ν Ι
Ι Ν Σ Ο

Ἐν ὄνομα Ἰσορῶν.
Ἐστάλη ἀπὸ Εὐφῶ. Τσακαλῆρα

333-337. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀναλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκαστοῦ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζου ἄνω ἀνογραμματος ἀλλὰ τὸσοι λέξεις:
βοή, ἄμα, αἶνος, πείνα, εἶς.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πάντα ἴδιος
338. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
Ζημία, ἀλλότριος, ἀκαρπος, στερὸς, γάλεπὸν, ἀσχημος, παρῆνομος,
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀκακῶ. Μικρασίαν.

339. Φωνηεντόλιπον
* - ρς - κκτ;
Ἐστάλη ἀπὸ Γεωργίου τοῦ Ε.
340. Γρίφος.
πα πα κα κα
κα εκ πα κα εκ πα
κα πα κα κα
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σαβδαναπόλου

Ἀπὸ τοῦς Γαλλομαθεῖς
341. Énigme
Usurier ou vampire,
horrible en son coin sombre,
Elle suce le sang
de victimes sans nombre,
Qui s'accrochent d'une aile
à l'infame filet.
Quel est ce monstre affreux?
devinez, s'il vous plaît!
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἄεωσ
342. Rébus

ha	E	plus	ss	P	ré
i		que			
E					

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Σανθῆς Ἐλληνοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πηνυ. *Ἀσκήθ.* τοῦ φέλλου 8

110. Σαμάρεϊα (σά, Μαρία.) — 111. Ἄφρασι (α, φ, σ, α.) — 112. Πήλιος ἠλιος. — 113. Τροία (τρία).
114. ΠΡΑΟΣ 10—40=0.
ΓΕΡΩΝ 116. ΔΙΒΙΟΣ (ἰ-δι, βίος, βίθος, βίλοι.) 117—121.

Ἀπὸ τοῦ ΦΑ: Φάων, φαῖς, φαῖος, φανός, φερφάνος. — 122. ΠΡΑΣΙΝΟΝ-ΚΙΤΡΙΝΟΝ (Πέκρη ἢ Πι-Κέτο, Ροία, Ἄλθρ, Σέρρα, Πίλο-ός, Νῆνος, Ὀτος, ΝάΝος.) — 123-124. 1. Λέγε εἶδος. 2. Ἴδια φιλοσο. — 125. Ἐπισφαλῆς ἢ προπέτεια (ἐπὶ σφαλῆς ἢ πρό πε τι α.) — 126. Livre - lire.

Ἐξεδόθη:
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΗΝΟΦΥΟΥ
ΛΑΟΥΡΑ
Μυθιστόρημα
Ἀπὸ τὴν Ζοηὴν τῆς καλαῖς ἰπανητοιστῆς ἀριστοκρατίας. Πολυτελὲς ἔκδοσ, ὀμορφῆς, ἀπὸ 350 σελίδας, σὲ λαμπρὸ χαρτί. — Hors texte ἢ εἰκόνη τοῦ συγγραφέως, ταχυγραφία ἀπὸ νεώτατον σφί-τσο τοῦ κ. Μ. Ματοῦκη.
Τιμᾶται δρ. 7
Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 7,70. — Παρρηγίλια εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως*.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ἢΙΑ ΜΑΘΑΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
Ο Ἄγγελος τῆς Ἀρπῆς (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.
Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.
Ἡ Μόσσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.
Πρὸς ὁ Μυτιῶν (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
Ο Πνευστωλῆς (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
Υπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἀπὸ 1 ἕως 10 τὸ πολὸν λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεία δρ. 2 (ὁ ἐλάττωσος δρ. 1) Πίσην τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λει. 30 καὶ μὲ σφραγίδα λει. 40 Ὁ χροιστὸς στίχος δρ. 1.
[ΚΑ—145]

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Περιστῶν Διαβόλου, Πενν Παρτίδα ἀπεθυσίαι μου εἶναι Ν. Κ., Ρ. Ρ. Καλῆρα.
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ
[ΚΑ—146]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΗΝΕΙΟΣ —
Σ Β' Διαγωνισμὸς διηγήματος. Θέμα μολογῆσται Βραβεύθησονται τέσσαρες. Πρόθεσται 31 Μαΐου. Ἀκακῶνδῆτῃ Βασιλεῖον Κυλικῶν, Poste Restante, Λάρισσαν.
[ΚΑ—147]

Ἀπογορῶν τοῦ Ἐρμού, τάσομαι Ἄετι τὸ πλεῦρον τοῦ ἐνδοῦσον Ἐκόμου τῆς Διαπλάσεως. Ζήτησ ὁ Ἐκόμος τῆς Διαπλάσεως] — **Κορφασιόπουλο**
[ΚΑ—148]
Προκηρῶσομαι διαγωνισμὸν κατὰ ποστὰ μὲ βραβεῖον. Ἀποστέλλετε Α. Χειμαρίου, Κέρκυραν.
[ΚΑ—149]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Παραστήματα: Βόλου, Πρόεδρος: **Τιμητῶν Τουφεῖα**, Πύργου, Πρόεδρος: **Ἀμύνητος Κούλας**, Κερκίρας, Πρόεδρος: **Κορφασιόπουλο**, Ἀκτιναφ-σασσι: Ἱερουσαλήμ: **Elisa Courtie**, Λαρίσης: **Πηνυεῖος**, **Δηλωσίς**: Δύας ἀπαντήσεις διαγωνισμῶν ἀπαραίτητος ἢ διεθυσιας.

ΜΑΤΕΜΜΕΝΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ
[ΚΑ—150]
ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΟΪΚΑΙΣΙΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Βραβεῖο Φόνου (Ἡ ἐκεί-
Ἀ λειπ-καὶ πρόπανόν τὸ θέμα πολὺ πετυχημένα). Ἰσότημος: **Νεῖλος** (πολὺ καλὸ).

Β' Βραβεῖο: Κανός (Τὸ θέμα λειπ-καὶ μονότυπο) Ἰσότημος: **Στοιχει-τῆς** (Μοιάζει μὲ Ἱγνογραφία).
Ἐπαινος: Ἀρσοσταλῖα, Μαϊ-μουδίλια, κτλ. [Ἐκδοσ διαγωνισμοῦ, Σπύρος Ζορμπαλάς, Ν. Ἀλεξάνδρου].
Φόνου, Κανός, στέλλε διεθυσιας.
ΠΕΡΑ Τ'ΚΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΙ
ΒΙΣΤΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ
[ΚΑ—151]

Γεωργ. Ἐλευθεροδουλή, γὰρ τὴ γιορ-τῆ σου χλίσε θερμῆς εὐχῆς. (Καθυστερῆσασα) **Δημ. Σ. Κόκκινος**
[ΚΑ—152]
Φόβλα, μ. ὄλη μου τὴν καρδιά δέ χοῖται κι' ευχαριστῶ.
Ἰδανισμὸς